

baptist.dk

5

2016



Baptist Kirken

Ud med sproget



Indhold

I Ud med sproget

3 Jeg kan ikke høre, hvad du siger

– leder

4 Det poetiske sprog

– giver nye muligheder



6 Mediation

– en særlig samtale

8 Der er teologi i kropssprog

– om kroppens sprog

10 #sprog #nettet #hvadgørdetvedos

– om det digitale sprog

12 I begyndelsen var Ordet

– bibelsprog

15 De bærer stadig et håb

– Christoffer Wilki i Athen

18 Hvad laver udvalget for International Mission?

– tanker og opgaver

20 At lytte til Guds kald

– portræt af Asta Jørgensen

23 Drop Janteloven

– Michael Miller fortæller

26 Sommerstævnebilleder

– collage

28 Portræt af nye ledelsesmedlemmer

– Vibeke Dalsgaard og Per Beck

31 Hel- eller halvtids missionær

– opsamling fra landskonferencen

32 Nye vækker

– Lys i mørket

33 Navne

34 Kvinder og samarbejde

– opkvalificering og udvikling

36 Gæt en emoji-bibelhistorie

– klumme



Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk



Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 5, 2016 – 163. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Casper Walsøe Hansen, webredaktør
tlf. 3159 0733, casper@walsoehansen.dk
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Aarhus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 6: 2. december. Deadline 3. oktober.

Jeg kan ikke høre, hvad du siger

– dine handlinger råber højere!

Troen kommer af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord, lyder det i Romerbrevet¹. Men sprog er en levende mekanisme, der er under konstant forandring.



[≡] Bente Jensen

[📷] Helle Jessen

Vores Bibel er fuld af ord, ord som vil forandre, ord med liv og indhold, ord der skaber sprækker i vores fasttømrede verdensbillede. Men vi siger også, at vi har »ordet i vores magt«, vi kan bruge eller misbruge ordet til at forme hinandens liv og lykke.

Dine ord kan fortælle en historie, formidle en tanke eller et budskab, men dit kropssprog noget helt andet. Det kan give

anledning til misforståelser, når ord, der bliver sagt, modsvares af kropssproget og giver en helt anden mening hos modtageren.

Der er langt fra gamle dages kancellisprog til de unges sms-sprog med for nogle af os uforståelige forkortelser, hvoraf de fleste stammer fra engelsk – B4N »på gensyn« (by for now) eller CU »vi ses« (see you) er eksempler på dette. Eller til det sidste skud på stammen – *emojis*, dvs. humørikoner, der med små tegninger fortæller en historie som klummen på bagsiden.

»En følelse kan være så stærk, at man må skrive en salme om det« – har Søren P. Grarup udtalt, så med poesiens sprog kan man ramme følelser, der ellers er svære at få frem. Ordmusik, kalder Søren poesiens sprog og læs blot:

*Det regner fra Guds evighed
med timer og sekunder,
med øjeblikkets kærlighed,
med liv ved nuets under.*

Man taler om poesiens blå blomst, men indimellem oplever man også verbalt ukrudt, når mennesker kommer i konflikt med hinanden. Fronterne kan stå stejlt, men en dygtig mediator kan måske bløde dem op, så et kompromis nås, og begge føler ejerskab til den løsning, der nås.

Efter en indholdsrig stævneuge med forkyndelses-ord, foredrags-ord, musik-ord, samtale-ord, glædes-ord og genkendelses-ord har vi noget at tære på i den lange, mørke vinter!



¹ Romerbrevet kap. 10 vers 17

Det poetiske sprog

Vi behøver det poetiske sprog for at kunne undre os over livet og for at udforske åndelige dybder og højder, der ligger uden for vor tankes umiddelbare rækkevidde.



[≡] Søren P. Grarup

[📷] Lars Jørgensen

Det danske sprog er i virkeligheden mange forskellige sprog, som hvert især kan udtrykke noget ganske særligt. Læg fx en lovtekst ved siden af et kærestebrev og sammenlign sproget. Eller prøv at skrive et kærestebrev i medicinsk fagsprog – ikke godt!

Et af de danske sprog er *det poetiske sprog*. Slår man ordet poesi op i en ordbog, får man at vide, at sproget er følelsesladet, blomstrende og stemningsfuldt. Men det er meget mere end det. Ordet poesi kommer af der græske ord *poiein*, der betyder at gøre, at skabe. Da dette særlige sprog skulle have et navn, blev det altså opfattet som skabende – det gjorde noget ved nogen.

Forskellige udtryksmidler i stramme former

Umiddelbart forbindes poesiers sprog med rim. Det kan være enderim: »Pris Gud, fra hvem al nåde kom, pris Herren i hans helligdom«¹ eller bogstavrim: »Vov at være

Søren P. Grarup

- baptistpræst
- salmedigter
- medvirkede ved udgivelsen af Baptisternes Salmebog, 1989.

1) Baptisternes Salmebog (BS), nr. 1

» I poesiens billeder gemmer sig ofte den samme underfundighed, som kendes fra humorens sprog. «

hvad du i Kristus er² eller meningsrim, hvor det samme indhold gentages med andre ord: »Min sjæl, Pris Herren,/ alt i mig skal prise hans hellige navn³.

Poesien benytter sig ofte af billeder eller lignelser. Det kan være hele teksten, der maler et billede – fx salmen »Den yndigste rose er funden⁴, eller enkelte ord, der i sammenhængen får ny betydning: »Tænd nu kærlighedens bål⁵.

Gentagelsen er et af poesiens ofte benyttede virkemidler. Et omkvæd i en sang eller et ord, der går igen i teksten, for at bore dybere i emnet eller svinge sig højere i glæden: Se fx salmerne »Krist stod op af døde« og »Herren Krist opstod i dag⁶.

Det poetiske sprog er rytmisk – enten med vers fod eller en underliggende puls – ofte begge dele. Men også rim og gentagelser giver en rytme. Poesien er altså beslægtet med musik, og derfor er det naturligt at synge poesi på melodi. Poesi er ordmusik.

Poesiens sprog er beslægtet med andre sprog

Poesien i de bibelske salmer er kendetegnet ved meningsrim. Analyserer man bønner i en bønnebog eller frit formulerede bønner, finder man ofte den samme opbygning som en spontan udtryksmåde. Det poetiske sprog er beslægtet med bønnens sprog. Og de fleste salmer er faktisk bønner.

I poesiens billeder gemmer sig ofte den samme underfundighed, som kendes fra humorens sprog. Både i bønner og i humor ligger den egentlige pointe ofte dybere, højere eller ved siden af det, der direkte siges. Således også i poesiens sprog. Det sprog kan tale om ting, der ikke kan tales om med almindelige snakkeord eller videnskabelige, eksakte gloser. Der tales mellem linjerne, i pauser og kommaer. Hvis man gør det i en almindelig samtale eller et foredrag, er man ude på at føre tilhøreren bag

» Poesi er ordmusik. «

lyset. Men poesien bruger dette »kneb« for at føre os *til* lyset – til den mening, der ikke kan siges direkte, fx når vi taler om Gud.

Mere end følelsesladet og stemningsfuldt

Poesiens sprog er kreativt, skabende – det gør noget både ved den, der taler, skriver eller synger det, og ved den, der hører det. Det kan åbne for perspektiver, vi ikke umiddelbart ser. Det kan udtrykke det, der ligger gemt dybt i et hjerte, og som ikke i daglig snak kan finde ord, der kan give indsigt, som vor tanke ellers er blind for – også for den, der formulerer det poetiske sprog, så poeten må undre sig: »Hvor vidste jeg det fra?« Sådan bliver det poetiske sprog et erkendelsessprog.

Det kan udtrykke tro mere troværdigt end mange trosbekendelser. Det kan udtrykke håb hinsides drømme og ønsker. Det kan udtrykke kærlighed dybere, højere og mere ægte end roser og guldringe. Det kan sætte ord på den dybe sorg og den høje glæde. Det kan skabe et kighul ind til Guds evighed, som ellers er utilgængelig for vor tanke. – Det skaber nyt i os.

2) BS nr. 527, 3) Salmernes Bog kap. 103, vers 1
4) BS nr. 135, 5) BS nr. 540, 6) BS nr. 205 og nr. 206



Mediation – en særlig samtale

Når forholdet mellem to parter går i hårdknude, kan det ende med en retssag. Ofte en smertefuld proces med en vinder og en taber. Siden 2003 har det været muligt at få hjælp fra en mediator, der hjælper parterne til selv at løse konflikten.



[] Bente Jensen

[] Lisbeth Michelsen, Svend Eli Jensen

Mediation betyder at bringe parterne mod midten og tilbydes af det danske retsvæsen, når man anlægger en sag. Mediation er altid frivillig. Parterne kan til enhver tid forlade forhandlingerne. Det foregår i fortrolighed, og mediator er neutral og kommer ikke med løsningsforslag. Mediatorer i retsvæsenet er dommere, der er vant til at prøve at forstå sammenhænge, og som har gennemgået en ekstrauddannelse. Det kræver sproglig kunst at få folk

til at snakke og sætte nye ord på, så der bliver basis for videre forhandling.

Hvordan foregår det?

»De stridende parter møder typisk op hos mediator med hver sin advokat, der sidder bagved og lytter«, fortæller Carsten Michelsen, mediator og dommer ved retten i Aalborg. Parterne orienteres om, at forventningen er, at der opnås et resultat samme dag: »Hvis I går her fra, og vi har et resultat,

så er retssagen slut. Hvis ikke, fortsætter retssagen. I er herre over, om det skal afgøres her eller ved dom, lyder det.

Mediator beder den, der har anlagt sagen, om at forklare over for modparten, hvorfor sagen er anlagt. Dernæst gives ordet til modparten. Det er i den fase, alle uenigheder kommer frem. Mediator medvirker til en fremadskridende proces, hvor det ofte går op for folk, hvor barsk og konstant, de har udtalt sig. Udsagn trækkes i land og tilrettes, til man er enige om, hvori uenigheden består.

Hvis processen går i stå, har mediator mulighed for at tale med parterne i enrum. Det bringer ofte nye oplysninger frem, der kan være med til at bane vej for et forlig: »Hvad er mulighederne for, at ønsker og behov kan blive opfyldt?«, lyder mediators spørgsmål derefter til begge, og der åbnes for brainstorm af løsningsmodeller. Det er parterne selv, der skal komme med løsningsforslag, som man så kan forhandle om. Bliver parterne enige, udfærdiger advokaterne typisk de nødvendige papirer.

Hvorfor mediation?

I en retssag belyses en konflikt, hvor dommeren i bedste fald kan hugge knuden over

» Mediation betyder at bringe parterne mod midten. «

» Parterne finder selv løsningen og får ejerskab til resultatet. «

eller give den ene part ret. Afgørelsen resulterer i en vinder og en taber. Vælger man mediation, hvor parterne selv finder løsningen, er det en smertefuld proces, der kræver flere kræfter, men det medfører typisk, at man får inddraget langt flere facetter og får ejerskab til resultatet.

Det økonomiske aspekt spiller også en rolle. Ved mediation betaler parterne typisk hver sine udgifter. I en retssag er det taberen, der skal betale også modpartens omkostninger. Udgiften til mediator dækkes af retsafgiften, der betales, når man anlægger sag.

I Carsten Michelsens mediationsforløb opnås forlig i 3/4 af sagerne. For retsvæsenet er det nemt, hurtigt og mere tilfredsstillende at afgøre en uenighed ved mediation.

Hvilke sager forsøges løst ved mediation?

Kerneområdet er nabokonflikter. Her er det vigtigt at undgå en dom. Folk bor stadig dør om dør også efter konflikten. Men i princippet kan mediation bruges på alle sager.

Skilsmisssager, bl.a. om forældremyndighed, er der en del af. Her er udgangspunktet, at folk har en fælles interesse i at finde den bedst mulige løsning for deres børn.

Et eksempel på mediation ved skilsmisse var en bitter skilsmisssag med et stort bo. Man sloges bl.a. om kostbare malerier, da mediator spurgte: »Hvem skal egentlig have malerierne, når I ikke er her mere?« »Vores datter, lød svaret!« Det spørgsmål og svar bragte parterne til fornyet samtale. Enigheden medførte, at dialog blev mulig. Den løsning kunne man ikke være nået frem til ved en retssag.



Carsten Michelsen

- dommer ved Retten i Aalborg
- næstformand i Flygtningenævnet

Der er teologi i kropssproget

Størstedelen af den menneskelige kommunikation sker gennem kroppens signaler. Vi udtrykker os konstant med kroppen, hvad enten vi vil det eller ej, og kropssproget er bestemt ikke altid det samme som de ord, der kommer ud af munden.



[≡] Hanne Dalsgaard, Cand. Musicae.

[📷] Kurt Bøgsted

Det har betydning for kontakten mellem os alle, men for dem, der skal formidle et budskab, er det utrolig vigtigt at være opmærksom på de signaler, kroppen sender. Det gælder bl.a. lovsangsledere, der må være opmærksomme på, at kropssprog og fremtoning er en uudgåelig faktor i forhold til at lede mennesker i tilbedelse.

Det handler *ikke* om at få lovsangere til at se mere tjekkede ud eller pakke dem ind i et indøvet performance show, men tværtimod om at give konkrete redskaber, så lovsangere bliver bevidste om deres vaner og tendenser i brug af kropssprog.

Hvad fortæller din udstråling om Gud? Stemmer det overens med det, du faktisk

Hanne Dalsgaard

er professionel sanger og konsulent i kommunikation og kropssprog, indehaver af Captivator.

» Det at elske Gud og give sit liv til ham er mere end bare overlykkeligt! Det er også hårdt og fyldt med smerte. «

ønsker at kommunikere? – Lad mig give et par eksempler.

Variation i kroppens udtryk

Simone er flasket op med en karismatisk lovsangstradition og fungerer nu som lovsangsleder. Jeg var på besøg for at observere lovsangsgruppen og bemærkede, at samtlige fra lovsangsgruppen smilede konstant og bevægede sig fra side til side eller foretog små hop på stedet. Deres øjne var lukkede eller vendt mod himlen.

Efter gudstjenesten havde jeg en workshop med gruppen. Vi arbejdede med at bryde de ubevidste og indgroede vaner; stabilisere blikket, få ro på kroppen – helt ro! – og at opleve fornemmelsen af at erstatte smilet med et søgende eller undrende udtryk. I begyndelsen var det vanskeligt, men hurtigt oplevede flere af dem at finde ind i tilbedelse på en helt ny og nærværende måde – som et bevidst redskab til at blive nærværende. Efterfølgende søndag fik gruppen stor respons på lovsangsledelsen.

Der er ikke noget galt i at smile og hoppe, men hvis hvert ord skal igennem det udtryk, bliver det vanskeligt at være auten-

tisk. Der manglede nuancer. Det blev overfladisk og ensformigt. Det at elske Gud og give sit liv til ham er mere end bare overlykkeligt! Det er også hårdt og fyldt med smerte. Der må være variation i vores udtryk, ellers mister vi dybden.

At turde træde i karakter

Frank elsker at spille guitar og synge lovsange til Gud, men han bryder sig ikke om at stå foran en forsamling. Imidlertid er han den eneste kandidat til jobbet i sin menighed. Når Frank leder lovsang, har han som regel en ekstra sanger og en bassist med.

Jeg var til gudstjeneste og observerede, at Frank så meget alvorlig og anspændt ud, blikket skiftede hurtigt fokus. Den kvindelige sanger ved hans side så nærmest nervøs ud, mens hendes ene arm lå limet til kroppen bortset fra hånden, som trofast slog takten på det ene lår. Menigheden deltog med nød og næppe i tilbedelsen.

I Franks tilfælde blev det en befrielse at

» Hvad fortæller din udstråling om Gud? «

få konkrete redskaber til som indadvendt og privat person at kunne lede i tilbedelse med gennemslagskraft og sikkerhed. Han opdagede, hvor meget de kropslige vaner havde låst ham fast i et ubehag og en følelse af utilstrækkelighed. Han erfarede, at hans frygt for at komme til at stjæle fokus, hvis han trådte mere i karakter, blev gjort til skamme. Faktisk var det som om, der kom mere fokus på Gud – og menigheden blev mere aktiv.

Man skal vel ikke lave om på, hvem man er?

Nej, det er ikke mit ærinde, men nogle gange forveksler vi vores indgroede vaner med en konstatering af, hvem vi er. Musikalsk ville vi næppe godtage, hvis en pianist kun vil spille i $\frac{3}{4}$ -dels takt, fordi vedkommende altid har gjort det, og derfor finder det mest naturligt.

Ligesom de musikalske kompetencer hjælper os til at opbygge tilbedelsen, bliver det også naturligt at skifte mellem nuancerne i kropssproget, sådan at tilbedelsen bliver dyb, inviterende og en sand fortælling om livet med Gud.

#sprog #nettet #hvadgørdetvedos

I takt med de sociale mediers stigende popularitet er de digitale kommunikationsformer blevet en almindelig del af vores hverdagskommunikation, og sprogbrugen på nettet har særligt i de senere år været genstand for mediernes opmærksomhed. Vi bruger den digitale platform til at orientere os om, hvad der sker i verden, ligesom vi bruger nettet til at udtrykke os om stort og småt i vores liv.



[≡] Maria de Melo Lundegaard

[📷] Unsplash – Jason Rosewell og Fabian Irsara

Det sprog, vi bruger på nettet, er en variant af det sprog, vi bruger, når vi taler med hinanden ansigt til ansigt. En samtale er mere end det, der siges. Det er i lige så høj grad det, der ikke siges. Det er gestik, intonation, ansigtsudtryk og pauser mellem ord og sætninger. Et glimt i øjet eller et smil kan ændre en spydig kommentar til en ironisk bemærkning, man sammen kan grine af. Et åbent kropssprog indikerer, at du interesserer dig for den, du taler med. Et nik opmuntrer din samtalepartner til at deltage i samtalen, og dine pauser og into-

nation hjælper din samtalepartner til at afkode, hvornår du forventer særlig opmærksomhed mod det, du siger.

På nettet mister vi muligheden for at afkode situationen, stemningen og hinandens følelser. Det bliver et »rum«, vi kan træde ind i og ud af efter vores egne behov, og det kan medføre flere misforståelser og konfrontationer, der ellers kunne være undgået.

Et rum med plads til forskellighed

På nettet nedbrydes barrierer, og man deltager og tilkendegiver personlige holdninger i andre og flere sammenhænge, end man ellers ville. I og med, at vi ikke kan se hinanden, har vi behov for at markere, når vi synes, at noget er særligt vigtigt, og at andre skal lytte. Derfor råber vi med STORRE bogstaver og fylder ud med udråbstegn og punktummer – og gerne mange af dem – for at markere de funktioner, vi mangler fra det talte sprog.

Fordi vi ikke kan se hinanden, opstår der et behov for at sikre sig, at ens intentioner træder tydeligt frem. Tonen bliver grovere, mere direkte og fyldt med udråbsmarkører. I forsøg på at deltage og interagere med andre får man måske sagt noget, man ikke mener. Og så får man tilbage fra sam-

me skuffe. Den hårde tone accepteres på en anden måde på nettet, fordi vi hver især har en skærm, vi kan gemme os bag.

Udtryk forbeholdt nettet

Et andet særtræk for sproget på nettet er den iscenesættelse, der i høj grad finder sted på de sociale medier: #morgenfrisk #spinatjuice #løbetur #elskermitliv. Hashtagget (#) dominerer de sociale medier og er et fælles værktøj til at kategorisere dét, der bliver skrevet på nettet. Det er stikord, der ikke fungerer i samtalen eller i skriftsproget, men det er en helt afgørende faktor for, hvordan vi iscenesætter os selv og hinanden på de sociale medier.

Omkring årtusindskiftet kom de små emojis frem, men de vandt først rigtigt indpas med smartphone-bølgen. Emojis er små humørikoner, der rummer alt fra pandaer til sushi og hjerter og følelser som glæde, skuffelse osv. De er på mange må-

» Et andet særtræk for sproget på nettet er den iscenesættelse, der i høj grad finder sted på de sociale medier: #morgenfrisk #spinatjuice #løbetur #elskermitliv. «

I begyndelsen var Ordet

*I begyndelsen var Ordet
og Ordet var hos Gud,
og Ordet var Gud.*

Han var i begyndelsen hos Gud.

*Alt blev til ved ham,
og uden ham blev intet til
af det, som er.*

*I ham var liv,
og livet var menneskers lys.
Og lyset skinner i mørket,
og mørket greb det ikke.*

*Der kom et menneske,
udsendt af Gud,
hans navn var Johannes.*

*Han kom for at aflægge vidnesbyrd,
han skulle vidne om lyset,
for at alle skulle komme til tro på ham.*

*Selv var han ikke lyset,
men han skulle vidne om lyset.*

Lyset,

det sande lys,

*som oplyser ethvert menneske,
var ved at komme til verden.*

Han var i verden,

*og verden var blevet til ved ham,
og verden kendte ham ikke.*

*Han kom til sit eget,
og hans egne tog ikke imod ham.*

Men alle dem,

*der tog imod ham,
gav han ret til at blive Guds børn,
dem, der tror på hans navn;*

*de er ikke født af blod,
ikke af køds vilje,
ikke af mands vilje,
men af Gud.*

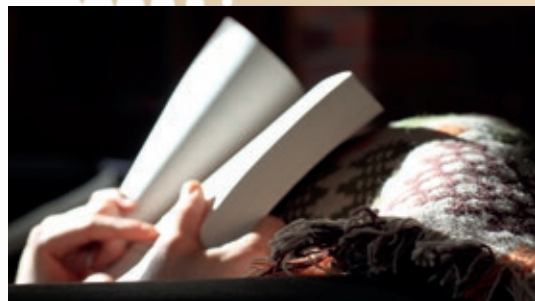
*Og Ordet blev kød
og tog bolig iblandt os,
og vi så hans herlighed,
en herlighed,
som den Enbårne har fra Faderen,
fuld af nåde og sandhed.¹*

I begyndelsen var Ordet. Der er system i tingene. Vi mærker en henvisning til den fysiske verdens skabelse: ›Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er‹. Og derefter det næste store guddommelige nedslag: ›Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os‹. Efter at have læst de ord kan vi ikke længere opfatte Guds ord som et rent følelsesmæssigt anliggende. Ordet bliver konkret. Det bliver til kød og blod. Forbindelsen mellem ordet og kødet hedder tro. Når vi hører Guds ord, forandres vi, og ordet inkarneres gennem tro.



[≡] Raymond Jensen

[📷] Unsplash – Alice Hampson og
Todd Quackenbush



1) Johannevangeliet kap. 1, vers 1-14

» Der er forskel på godt og ondt, det gode er lyset eller kærligheden, det onde er mørket. «

Ordet er Guds inderste væsens første inkarnation. Ordet er tanken på fysisk form. Først var Gud. Gud havde en drøm, en tanke, og derved begyndte alting. Men i det skabte er der både lys og mørke, det ved vi godt. Med Jesus Kristus kommer lyset til verden, fuld af nåde og sandhed.

Tre trin

Der er altså tre trin: Ordet, skabelsen og den aktive modtagelse af lyset. Vi er skabt af Ordet; men det er helt frivilligt, om vi vil modtage det sande lys, som er kommet til verden. Og ja, hvor er det sandt, at vi indimellem har svært ved at kende lys fra mørke, at skelne og vælge klogt.

Som mennesker har vi også »ordet i vores magt«, vi kan bruge eller misbruge ordet til at forme hinandens liv og lykke. Et ord fra et andet menneske, som vi tillægger betydning, kan give mod på livet eller kan gøre os dybt ulykkelige. Vi er medska-

ber på hinandens liv gennem vores ord og handlinger.

Betydning for hinanden

Moderne hjerneforskning har vist, at man kan påvise fysiske forandringer i hjernen på mennesker, der har gennemgået et psykoterapeutisk forløb. Vores tanker og følelser er ikke adskilt fra kroppen, men er en del af kroppen og et produkt af kropslige →

»» Det Nye Testamente er ikke en hyggebog. ««

processer. På samme måde påvirker vi hinanden, når vi taler sammen. Når den anden siger: »Jeg elsker dig!«, så stiger pulsen, og vi rødmer og oplives eller genoplives. Samtale er motion for hjernen og hjertet. Ordet sætter gang i hjernecellerne og skaber handling og forandring.

Guds ord er fyldt med drama

Vores Bibel er fuld af ord. Ord som vil forandre. Den er et poetisk værk med breve, lovsange, hymner og evangelier. Guds rige beskrives og udlægges i kraftfulde poetiske billeder. Poesi opstår, når ordene er sat rigtigt sammen, så de åbner fantasien og rækker ud over det konkrete skrevne ord. Poesi skaber sprækker i vores forsvar, sprækker i det fasttømrede verdensbillede. Digterpræsten Jacob Knudsen skriver: »Poesien stryger duggen af sjælens rude«.

Men Bibelen er jo sandt at sige ikke det moderne menneskes eneste kilde til ord. Vi fyldes med ord fra aviser, blade, romaner, fjernsyn, og ikke mindst fra sociale medier

og andre internet-tjenester. Inde i os gror ordene sammen og kommer ud i en sammenhæng. Der finder en kamp sted; men hvor er skellet i den kamp?

Det Nye Testamente er ikke en hyggebog, der klapper læseren på hovedet og opfordrer ham til at lade stå til. Skriften er fyldt med drama. Skaberens kæmper for sine børn, en kamp mellem lys og mørke. Der er forskel på godt og ondt, det gode er lyset eller kærligheden, det onde er mørket. Og mærkeligt nok har vi nogen gange svært ved at skelne mellem de to.

Gud er en rejsende

Gud lader sig ikke nøje med en selvtilfreds tilstedeværelse i det hinsidige. Han sender sin søn ud i verden i kød og blod. Han slår sit telt op som en nomade midt i vores verden. Han slår sig ikke ned og skaber en behagelig tilværelse i en bekvem oase. Han er en rejsende. Han er sendt, som lys, det sande lys, som belyser ethvert menneske, for at vore liv kan få betydning.

Raymond Jensen

- præst i Østhimmerlands Baptistmenighed
- medarbejder på »Den Nye Aftale«. Det Nye Testamente på nudansk.
- cand. theol. fra Århus Universitet



De bærer stadig et håb

Christoffer Wilki arbejder blandt børn og unge – oftest drenge – som er flygtet fra Afghanistan eller Syrien uden deres forældre eller familie. De er strandet i Grækenland, hvor Christoffer prøver at tænde lys i deres mørke. Her fortæller han om sit arbejde



[≡] Dan Biswas og Christoffer Wilki


[□] Private

Min dag veksler mellem at være på vores kontor og besøge de forskellige aktiviteter, som vi tilbyder i Athen. I *Faros* har vi tre arbejdsgrøene:

- *Faros Day Center*, som indeholder vores drop-in center og shelter for uledsagede mindreårige flygtninge
- et familiecenter, *Hope Center*, for kvinder med børn
- et aktivitetstilbud for børn, der bor i en af de større flygtningelejre

Størstedelen af min arbejdstid går med rekruttering, træning og koordinering af frivillige. Vi har korttidsfrivillige fra hele verden, men vi er i gang med at engagere flere langtidsfrivillige fra vores græske partnerskabskirker for at skabe et bæredygtigt miljø, der er genkendeligt og trygt for de mennesker, vi hjælper. Udover det bruger jeg min tid på engelskundervisning for drengene på drop-in centeret samt sportsaktiviteter som fodbold og

» Med lukningen af grænserne er tusindvis af mennesker strandet i Grækenland. «

→
 beachvolley, der er et stort hit blandt dem!

Jeg vil bryde mure ned

Jeg færdiggjorde mit studium i februar og har længe haft en drøm om at komme til udlandet og arbejde. Gennem Roskilde Baptistkirke, som er engageret i Faros, kom jeg i kontakt med Dan og Patricia Kirk Biswas, der startede organisationen, og jeg mærkede virkelig, at deres hjerte for de flygtende børn og organisationens vision tiltalte mig.

De seneste par år har jeg haft en voksende længsel efter at »bryde mure ned« mellem folk. Vi lader tit vores frygt adskille os fra mennesker, der ligner os mere, end vi tror. Når jeg lærer en flygtende person fra Afghanistan, Syrien eller et andet sted at kende over et spil skak eller en fodboldkamp, oplever jeg en stor følelse af mening, genkendelighed og medmenneskelighed på tværs af grænser og virkeligheder.

Det er normale børn og unge i en meget unormal og udfordrende situation, som har forårsaget nogle reaktionsmønstre, der til tider er fremmede for os. Trods traumatiske oplevelser, som er svære at sætte sig ind i, bærer disse børn og unge dog stadig på store håb for fremtiden og en evne til at

smile. Det giver mening, at børnene udvikler sig og lærer engelsk og græsk, får nye venskaber eller bliver bedre til at passe på sig selv. At de for en kort tid får lov til at opleve den barndom og ungdom, som blev taget fra dem. Det er givende, om end til tider hårdt. Jeg får lov til at være en lille del af deres rejse mod en bedre fremtid.

Udover de personlige årsager motiverede det mig også fagligt at være med til at opbygge en frivilligkultur i et land, som ikke har den store tradition for frivilligt arbejde. Hvordan kunne jeg være med til at motivere almindelige grækere til at engagere sig i at gøre en forskel for alle de mennesker, som er kommet til deres land?

Guds hjerte for den lidende

Jeg oplever både lyse og mørke øjeblikke hernede. Når en dreng kommer og siger, at jeg har betydet noget for ham i en svær tid, og jeg ser, at den dreng har åbnet sig og udviklet sig, siden han kom. Det er en stor glæde. Samtidig føler jeg mig også magtesløs og nedslået, når jeg får indsigt i, hvad børnene går igennem og har gået igennem, og at man kun kan hjælpe dem delvist.

For mig repræsenterer sådanne oplevelser to sider af, hvad det vil sige at forsøge at have Guds hjerte for de lidende. At

Faros:

Faros hjælper uledsagede mindreårige flygtningebørn og -unge samt sårbare flygtningefamilier i Athen, Grækenland. Faros er startet med støtte af International Aid Services (IAS DK) og flere danske kirker. Læs mere på www.faros.org.gr og støt arbejdet via MobilePay: 7534 5855 (mærk Athen).

Christoffer Wilki

- cand.mag. i Kulturmøder & Pædagogik (RUC)
- fra Kristuskirken/Regen



tage del i genoprettelsen af det brudte og glæde sig, når forandring sker, men samtidig også være til stede i de undertrykte smerte og opleve den sammen med dem – håbe for dem. Jeg bliver mere afhængig af Kristus for at finde styrken, når alt udtrykker håbløshed, men også klar over, at jeg er fuldt udrustet i Ham til at være lys for mennesker omkring mig.

» Det er givende, om end til tider hårdt. «

Konstant forandring

På nuværende tidspunkt er Grækenland den primære indgang til Europa for flygtninge, der kommer over Tyrkiet. Ændringer i konflikterne i Mellemøsten eller EU's politik på området mærker vi derfor hurtigt i det daglige arbejde. Antallet af personer, der kommer over vandet, er faldet drastisk siden efteråret, men der ankommer stadig folk hver dag.

Da jeg kom i starten af året, var de græske grænser mod nord stadig åbne, og det medførte, at mange flygtninge kun brug-

te to-tre dage i Athen. Med lukningen af grænserne er tusindvis af mennesker strandet i Grækenland. Det medfører, at vi har uledsagede mindreårige flygtninge, som har brugt drop-in centeret i op til seks måneder, og som nu overvejer at søge asyl her i Grækenland. Det giver os muligheden for at skabe en anden, længevarende relation til barnet og få indblik i, hvordan vi bedst kan hjælpe. Vi må hele tiden tilpasse vores indsats til en situation i konstant forandring.

Hvad laver Udvalget for International Mission?

» Støtte til projekter forudsætter kompetent argumentation. «



Udvalget for International Mission består af Ebbe Holm (formand), Signe Lund Christensen og Signe Leth.

BaptistKirken har i mange år drevet missions- og udviklingsarbejde i nogle af verdens fattigste og mest kriseberørte områder. Udvalget skal give sparring og støtte til den ansatte leder af International Mission, som administrerer et millionbudget.



[≡] Ebbe Holm

[🗨️] Morten Kofoed og Rasmus Hylleberg

Udvalget består af tre personer med praktisk og teoretisk baggrund i internationalt missionsarbejde. Der diskuteres bistands- og udviklingsteorier, missionsstrategi, udformning af projektansøgninger og de politiske systemers betydning for den indsats, vi som baptister kan yde. Vi arbejder løbende med en formuleret strategi- og handlingsplan.

Samarbejde med partnere

International Mission er funderet i et samarbejde med søsterkirker i Burundi, Rwanda og Myanmar. Ud fra det har vi sammen udviklet selvstændige projektorganisationer – eller projekter, der støttes af menigheder eller personlige initiativer. Alt med ønsket om at få mest muligt ud af de personlige initiativer og de indsamlede midler til både generelle og øremærkede formål. Støtte til projekter, såvel små som store, forudsætter kompetent argumentation.

Strategi må omsættes til praksis

Udvalget er medansvarligt for området med flest fuldtidsansatte i BaptistKirken og skal bidrage med inspiration og erfaring, der kan matche både missionssekretær Morten Kofoed, de udsendte fuldtids medarbejdere (pt. Line og Rasmus Hylleberg) og alle de øvrige samarbejdspartnere. Samtaler og indimellem diskussioner om projekters og personers udviklingsfaglighed hø-

rer med som vigtige bestanddele af udvalgets arbejde.

Danske udviklingsorganisationer og partnere

BaptistKirkens Internationale Mission sker med støtte fra statens udviklingsmidler. Det betyder, at vi hele tiden er underkastet politikernes beslutninger om nedskæringer eller forandringer i den økonomiske støtte – nogle gange uden forudgående varsel. Udvalget er derfor gennem samarbejde med andre udviklingsorganisationer opdateret på, hvad der sker, og hvad der kunne tænkes at få økonomiske konsekvenser for vores internationale arbejde.

Betydningen af samarbejde inden for menigheder og organisationer som kvindenetværk, spejderkorps og ungdomsforbund kan ikke overvurderes.

Udfordringer nu og fremover

International Mission ønsker at bidrage til uddannelse af mennesker og udvikling af lokale samfund, herunder menigheds- og kirkeliv. Vi må konstatere, at det er en tålmodighedskrævende og meget langstrakt proces. På grund af etniske, politiske og kulturelle konflikter samt naturkatastrofer udfordrer det os med spørgsmålet: »Nytter det overhovedet noget som helst?»

Den tid og de penge, som enkeltperso-

» Udvikling af lokale samfund er en tålmodighedskrævende og meget langstrakt proces. «

ner og menigheder ønsker eller kan stille til rådighed for internationalt arbejde, har en tendens til at blive mindre og mindre. Vi har ikke planer om at lukke vores internationale mission, men den økonomiske byrde eller vores egen andel af udgifterne til arbejdet vil vokse betydeligt i den kommende tid, hvis vi ønsker, at indsatsen skal være nogenlunde som nu. Eller ønsker man, at vi skal bruge en stor del af BaptistKirkens formue?

Nye medarbejdere

Vi glæder os over *unge*, der satser på uddannelse og job inden for internationalt udviklingsarbejde både i Danmark og ude i verden. Vi glæder os over *voksne* i vores menigheder med initiativer, der udløser personlige indsatser og støtte til konkrete projekter. Og vi glæder os over, at vi kan trække på *seniorer* til arbejde i perioder både hjemme og udstationeret hos vores samarbejds- og søsterkirker.

Et spændende udvalgsarbejde

På trods af lange dagsordener er det noget af det mest spændende i BaptistKirkens daglige liv. Et sted hvor vi får indblik i og rådgiver ledelsen om menighedernes fælles og internationale missionsopgaver.





» Jeg tænkte: »Du glade, hvad er nu det. Det her fortæller du aldrig derhjemme!« ‹‹

At lytte til Guds kald

Asta Jørgensen er 100 år gammel, men det er langt fra det eneste bemærkelsesværdige ved hende. *baptist.dk* har været på besøg hos Asta, og det blev en samtale om barndommen, kærligheden og kaldet.



[≡] Maria Klarskov

[□] Peter Klarskov og Birte Mikkelsen

»Jeg voksede op i et godt, kristent hjem. Om aftenen samlede min mor os seks søskende i køkkenet og fortalte historier. Hun havde ofte ondt i ryggen, så jeg kan huske, at hun altid sad op ad den varme ovndør«, fortæller Asta med stor kærlighed i tonefaldet. »Min mor fortalte historier om Jesus og om englene, som passer på os. Desuden fortalte hun os, at der langt væk boede mennesker, som var sorte og meget fattige. Det havde jeg svært ved at begribe – sorte mennesker?« Asta smiler ved tanken om sin barnlige forundring. »Hver uge fik vi børn hver et stykke sæbe. En uge passede jeg godt på min sæbe og en aften sagde jeg: »Mor, her er mit stykke sæbe til de sorte, så de kan blive vasket!« Jeg troede jo, at de var sorte, fordi de var beskidte og ikke havde sæbe.« Asta ler hjerteligt: »Der startede min drøm om at rejse ud på missionsmarken«.

Sorg, savn og trøst

»Da jeg var syv år, døde min mor, og det var frygtelig hårdt. Min far stod jo dér med seks børn og en gård. Jeg græd meget, men heldigvis hang der i mine forældres soveværelse et billede af en smuk engel. Min mor havde jo fortalt om englene, og jeg vidste, at hun nu var sammen med dem. Så jeg bad englen om at passe godt på mor og fortalte alt det, jeg gerne ville fortælle min mor. Jeg gik derind hver dag i lang tid«. Man fornemmer, at dén engel virkelig passede på den lille Asta midt i sorgen.

Arbejde og mening

»Som ni-årig kom jeg ud at tjene. Det var hårdt arbejde. Jeg kan huske, at jeg en dag, da jeg lå på knæ i kartoffelmarken, sagde til mig selv: »Det er ikke det her, du vil med dit liv!« Asta ser meget bestemt ud, og man forstår, at dér i kartoffelmarken traf hun et vigtigt valg. »Samtidig havde jeg sådan en længsel i mit hjerte efter at blive en kristen. Jeg bad meget, men jeg troede, at

der skulle ske noget: At jeg skulle mærke en særlig fred. Den havde jeg ikke.«

Mod til at tage en uddannelse

»Senere fik jeg nattevagter på åndssvageanstalten Ebberødgård. Jeg var glad for at være der, og hver nat kom en nat-trice. Hun sagde: »Frk. Christensen, De skulle blive sygeplejerske«. Men det kunne jeg slet ikke se, at jeg kunne. Jeg havde ikke gået meget i skole, og jeg følte mig altid dum, dum, dum i skolen. Men hun stod fast, og jeg søgte ind i Esbjerg og i Hjørring. Jeg valgte at tage til Hjørring, fordi jeg aldrig havde været i Vendsyssel. Det kunne være spændende.«

»På hospitalet i Hjørring var Lydia Nikolajsen sygeplejerske, og hun fattede kærlighed til mig sølle skrog. Hun inviterede mig med i kirke, og vi fulgtes ad fra hospitalet. Jeg troede, vi skulle i Sankt Kathrine Kirken, men Lydia tog mig med ind i baptistkirken. Jeg tænkte: »Du glade, hvad er nu det? Det her fortæller du aldrig der-

Asta Jørgensen

- født 7. juli 1916
- uddannet sygeplejerske og jordemoder
- gift med Jens Anker Jørgensen, der døde i 1985
- de fik tre drenge, mens de var i Burundi; de bor alle i Danmark i dag
- bor i eget hus i Vrå, hvor hun nyder at sidde på altanen, gerne med en god samtalepartner



→ hjemme! Men jeg var nødt til at gå med. På bænken foran mig sad en smuk dame, der vendte sig om og gav mig hånden, mens hun sagde: »Du skal altid være velkommen her!« Det gjorde et stort indtryk på mig. Så jeg endte med at komme i baptistkirken, og inden jeg tog til Sjælland for at gøre min sygeplejeuddannelse færdig, blev jeg døbt i Hjørring Baptistkirke.«

Fred i sindet

»Som færdig sygeplejerske tog jeg til Bruxelles for at arbejde for Røde Kors, mens jeg lærte fransk. Her mødte jeg en dansk missionær fra Burundi. Hans tøj var slidt, og han så miserabel ud. Da jeg kom hjem fra Bruxelles, mødte jeg en flot ung mand hos min veninde Valborg. Han bad Valborg om at gå ud, og så bad han om et kys. Jeg ville ikke kysse en fremmed mand, for jeg kunne ikke kende missionæren fra Bruxelles. Men han insisterede, og det endte med, at vi blev forlovet. Det hele skulle gå hurtigt, for han skulle snart tilbage til Burundi, så vi lærte faktisk først hinanden at kende på vores

bryllupsrejse i Holland. En aften holdt han en meget smuk tale om missionsmarken, og dér blev jeg forelsket i min mand!« Asta smiler kærligt, og det forstås, at her oplevede hun, at Gud gav den fred, hun havde længtes efter.

»Vi tog derefter til Burundi. Her skulle vi afløse et missionærpar, der skulle hjem til Danmark en tid. Kvinden var jordemor og havde startet en fødeklinik, men da jeg ikke var uddannet jordemor, havde hun lukket klinikken. Afrikanerne kom alligevel, så snart sad der en fødende kvinde foran døren. Jeg måtte jo tage imod barnet så godt, jeg kunne. Fem år efter kom vi hjem til Danmark på ferie, og her blev jeg uddannet som jordemor.« Freden, hun oplevede ved at være på rette sted, lyser stadig ud af Asta.

» Her oplevede hun, at Gud gav den fred, hun havde længtes efter. «

»Herefter gik vi i gang med at bygge nye missionsstationer sammen med afrikanerne, bl.a. klinik og kirke. Vi havde ingenting, og det var hårdt. Vi startede med et telt, en primus og en lille løn fra Danmark. Vi var fattige, men det var så godt at kunne hjælpe, for der var meget at gøre.« Hun holder en lille pause: »Det vigtigste er at lytte til, hvor Gud kalder én hen. Så sørger Han for resten.«



På sommerstævnet fik jeg muligheden for at tale med Michael Miller, og det viste sig hurtigt, at han havde meget på hjerte.



[≡] Marie Bermann Schmidt

[☐] Frode Prøhl

Michael er opvokset hos sin jødiske mor. Faren forlod familien, da Michael var en lille dreng. Det var ikke en særlig religiøs familie, og de kom kun i synagogen til højtiderne. Allerede i en ung alder var Michael på den gale vej med druk, slåskampe og venner på stoffer. Men det var en af de venner, der gav ham hans første Bibel, da han var 15 år. Michael ser sin tros historie som et eksempel på suveræniteten ved Guds ord. Han siger: »Jesus behøvede

ikke at overbevise mig. Han viste mig, hvor attraktiv han var, og jeg kunne lide ham med det samme.«

Han fortæller, at han ikke følte, at han opgav særlig meget ved at give sit liv til Jesus, for han havde et elendigt liv: »Det var især Salmernes Bogs poetiske billedsprog, der først talte til mig. Vers som ›Find din glæde i Herren, så giver han dig, hvad dit hjerte ønsker‹¹ var noget af det første, jeg memorerede.«

Alle har et formål

Succes er ikke vigtig for Michael: »Det vigtigste er at turde træde ud i tro – uden hensyn til slutresultatet. Succesen ligger jo alligevel ikke i vores hænder«, mener han. Derfor bekymrer det ham også, at vi i Danmark lader Janteloven holde os tilbage:

»Den sociale norm, I kalder Janteloven, får folk til at gå glip af meget. Formålet med loven er, at du ikke må tro, du er noget stort. Men alle har et formål!«

Michael er ikke bange for, om nogen har magt, indflydelse eller berømmelse. Han siger: »Nogle gange er dét Guds vilje«. Michael refererer til historien, hvor Jesus' disciple diskuterer, hvem af dem der vil blive regnet som den største.² For Michael er det vigtigt, at Jesus ikke irettesætter dem, rakker ned på dem eller ydmyger dem, men at Han i stedet forklarer dem, at de ved at tjene andre bliver som ham, og dermed vil kunne regnes blandt de største.

»Formålet med Janteloven er«, ifølge Michael, »at tryne andre med falsk ydmyghed. Men i Guds rige er det modsat. Her skal vi opmuntre hinanden og tro på folk, →

1) Salmernes Bog kap. 37, vers 4

2) Lukasevangeliet kap. 22, vers 24-27

→ indtil de tror på sig selv og ser sig selv i et andet lys – nemlig Helligåndens lys. Hvad enten du er præst, entreprenør eller taxa-chauffør, så er du kaldet til at bruge din indflydelse og bringe Guds rige ud til andre.«

At genkende Jesus

I »The Upper Room«³ taler de om »In & Out lifestyle«⁴. Udtrykket stammer fra Det Gamle Testamente. Michael forklarer: »Når israelitterne skulle i krig, gik de ind ad én port, men de måtte ikke gå ud igennem den samme. Pointen er, at man altid kommer anderledes ud, end da man gik ind.« Det er samme profetiske billede, de bruger i »The Upper Room«: Når vi kommer ind foran Jesus og ser, hvem Han er, forandres vi i mødet med Ham. Michael sammenligner det med en ven, man ser op til, og derfor påtager sig dele af hans karaktertræk: »Jo mere tid, du bruger med din ven, des bedre kender og genkender du ham. Ingen kan komme uforandret ud fra et møde med Jesus.«

Ånden er den samme

Temaet for årets sommerstævne, »I Åndens kraft«, stammer fra Lukasevangeliet, hvor Jesus efter sin dåb og sin fristelse i ørkenen vender tilbage »i Åndens kraft«⁵ og begynder at helbrede syge, rense spedalske, udkaste dæmoner og genoprejse de døde. For

» Jesus behøvede ikke at overbevise mig. Han viste mig, hvor attraktiv han var, og jeg kunne lide ham med det samme. «

Michael er det vigtigt, at vi forstår, at Helligånden er den samme i dag.

»Da vi dannede menigheden«, fortæller han, »spurgte vi os selv: Hvordan gør vi kirken appellerende for Helligånden?« De havde et ønske om, at se Helligånden som deres VIP-gæst⁶, fordi det er mødet med Ånden, der er det allervigtigste for kristne. Michael uddyber: »Vi vil gerne have del i Åndens kraft, bruge af den og derigennem få en smag af, hvordan himlen ser ud.«

Et liv i Åndens kraft

Brugen af nådegaverne ligger Michael særlig meget på sinde. Ofte bliver de brugt uafhængigt af hinanden, men i virkeligheden hører de sammen og skal bruges sammen. Og det kan få katastrofale konsekvenser, hvis vi bruger dem forkert. Michael forklarer: »Når vi bruger nådegaverne forkert, går vi glip af muligheden for at opbygge, opmuntre og trøste hinanden⁷. Det er nådegavernes egentlige formål. Dermed går vi glip af, at folk kommer til tro.«

Vi skal i menighederne gøre brug af alle de gaver, vi har fået: »Vi har en såret verden, der reelt har brug for hjælp. Og hvis vi ikke gør det, hvem gør så?« spørger Michael. Han er meget optaget af, at vi forstår, at vi er blevet givet velsignelsen af Helligånden til at udføre mirakler, og at ingen andre religioner taler om, at Guds kraft bor i mennesker.

Michael slutter samtalen med at proklamere: »Der er ingen som vores Gud. Det er der virkelig ikke. Og vi har det privilegium at få lov at vise folk, hvordan et liv i Åndens kraft ser ud. Men det kræver, at vi øver os. Så det er min opfordring til jer: Øv jer i at bruge Åndens gaver!«

» Her skal vi opmuntre hinanden og tro på folk, indtil de tror på sig selv og ser sig selv i et andet lys – nemlig Helligåndens lys. «

Michael Miller

præst i og medstifter af »The Upper Room« i Denver i 2010

3) Den menighed i Denver, Michael Miller kommer fra

4) På dansk: Ind og ud livsstilen

5) Lukas-evangeliet kap. 4, vers 14

6) VIP = Very Important Person, dvs. den allervigtigste gæst

7) 1. Korintherbrev kap. 14, vers 3



Sommerstævnebilleder

[📷] Kurt Bøgsted



Nigel Wright.



Peter Halldorf.



Aera-koncert.



Viskinde-koncert.



En rodfæstet baptist



Nyt medlem af ledelsen er **Per Beck**, der igen påtager sig en opgave i BaptistKirken. Dels fordi han blev bedt om at stille op, dels fordi han har tillid til indstillingen, arbejdsformen og samarbejdet i ledelsen.



[≡] Hanne Kiel

[📷] Privat

På spørgsmålet om mange års ledelseserfaring fra arbejdslivet kan bruges i BaptistKirkens ledelse, svarer Per Beck:

»Det er en ledelses opgave at sætte rammerne og overbevise medarbejderne. Det gælder både i kirken og i skolen, men i kirken har ledelsen heldigvis ingen magtmidler.«

»Enshed« – en fordel eller en ulempe?

»»Enshed« får arbejdet til at glide lettere, fordi man ikke skal tale sig frem til enig-

hed. Det er en fordel, men ulemperne er større, for repræsentationen bliver for smal«, siger Per og fortsætter: »Meningerne skal helst brydes, så alle synspunkter bliver repræsenteret. Opgaven er at være opmærksom og handle på strømninger i samfundet omkring os og iblandt os, men samtidig skal jeg kunne stå inde for beslutningerne. Selv er jeg en baptist med historiske rødder, men jeg er åben overfor andre holdninger.«

Evangeliet overfor samfundskulturen

»Vi skal være et korrektiv til den fremherskende kultur, fordi vi sætter evangeliet i

relation til tiden. Vi skal være tro mod evangeliets kerne, også når det betyder, at vi bliver en modkultur; når samfundet fx udvikler sig i retning af, at den enkelte ikke er vigtig. Vi er forpligtet på at fastholde, at mennesket skal være i centrum, og at vi skal omgås på en ordentlig måde.«

På landskonference 1 blev Per Beck præsenteret som repræsentant for

- et tillidsfuldt samarbejde om opgaver, den enkelte menighed ikke kan løse og til gensidig inspiration og kaldsudfordring
- opbakning til menighederne i praktiske forhold, som fx at sikre mindre menigheders muligheder for at anvende de økonomiske muligheder, det danske samfund stiller til rådighed
- arbejde for uddannelse af medarbejdere til tjeneste i menighederne og BaptistKirken
- en aktiv spiller for at sikre friheden til at forkynde Ordet, som vi kaldes til
- sikre en baptistisk stemme i dansk kirkeliv og fælleskirkelige aktiviteter

En fokuseret ildsjæl

» Opgaven er at være opmærksom og handle på strømninger i samfundet omkring os og iblandt os. «

Per Beck

- 65 år og medlem af Karmelkirken, Aalborg
- arbejdsliv:
 - timelærer i matematik, men er ellers gået på pension
 - rektor, vicedirektør og gymnasielærer i samfundsfag, erhvervsøkonomi og matematik
 - har skrevet: »Det danske Baptist-samfund en demokratisk minoritetskirke«, 1979
- engagement:
 - medlem og næstformand for missionskomiteen 1975-91
 - menighedsrepræsentant i missionskomiteen i 00'erne
 - lægprædikant, forhandlingsleder, menighedsrådsmedlem og -formand i Karmelkirken
 - formand for Ungdomsforbundet¹ i 70'erne
- særligt arbejdsområde i ledelsen:
 - økonomi

1) Nu: Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU)



Vibeke Koch Dalsgaard er nyt medlem af BaptistKirkens ledelse. Hun stillede op på grund af perspektiverne i arbejdet med »Mission i Danmark«: »Det kan medvirke til at åbne os mod det samfund, der har brug for os«.



[] Hanne Kiel

[] Erik Christensen

sit arbejdsliv er Vibeke Dalsgaard afdelingsleder for engagerede medarbejdere, og hun mener, at erfaringer herfra kan bruges i kirkelig ledelse. Blot skal man tage højde for, at her bæres arbejdet af frivillighed: »Og der skal kræses for de frivillige«, siger hun og fortsætter: »De skal have noget til sig selv«.

Vejen frem for BaptistKirken

»Den går gennem samtale«, mener Vibeke. »Samtalerne om bibelbrug og om menig-

hedssyn var givtige. Vi har behov for samtale om vores relation til samfundet, og om »at kunne virke i verden«, så almindelige danskere får hjælp til at finde ståsted. Alt for mange er præget af ligegyldighed og selvtillidstrækkelighed. Vi må engagere os socialt med udgangspunkt i samfundets og menneskers behov. Det er kernen i al mission, og det er menighederne nødt til at samarbejde om, for ellers kan vi ikke løfte det«.

Båret af engagement

Menighedsbidraget skal ind i det private budget som en fast udgift på linie med forsikringer. Det hører ikke hjemme i rubrik- →

→ ken »uforudsete udgifter«. Når BaptistKirkens budget er vedtaget, må hver menighed mindst betale sin del. Derefter kan vi give til projekter.

Dåb

»Vi får alt af nåde«, siger hun, »men vi skal modtage den personligt«. Det var et mangeårigt ønske, og derfor valgte Vibeke at lade sig døbe med baptistisk dåb. »Dåb er et »Ja, tak!« til Jesus Kristus' nåde, og man må ikke døbe mennesker, der ikke kan modtage nåden personligt«.

På landskonference 1 blev Vibeke Dalsgaard præsenteret som repræsentant for

- evangeliet er stadig gyldigt
- det er stadig menighedernes opgave at bringe det ud – også her i landet
- BaptistKirken skal udruste menighederne til dette arbejde gennem inspiration og undervisning
- et tættere samarbejde mellem menigheder rummer stordriftsfordele for fx integrationsarbejde, større arrangementer for unge og familier og undervisningsaktiviteter

Vibeke Koch Dalsgaard

- 62 år og medlem af Pandrup Baptistmenighed siden 2004
- arbejdsliv:
 - afdelingsleder på socialpsykiatrisk bosted for svært sindslidende
 - ledelseserfaring fra kommunale daginstitutioner og rengøring
- engagement:
 - lægprædikant, menighedsrådsmedlem og -formand i Pandrup Baptistmenighed
 - fjernstuderende på SALT i et par fag
 - menighedsrådsmedlem i folkekirken i Vejgård
 - har været politisk aktiv og medlem af Aalborg Byråd
 - først KFUK- og siden KFUM-spejder
- særligt arbejdsområde i ledelsen:
 - international mission
 - personaleudvalget



» Vi må engagere os socialt med udgangspunkt i samfundets og menneskers behov. «

Hel- eller halvtids missionær?



[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Kurt Bøgsted

Ledelsen i BaptistKirken havde ikke turdet foreslå Landskonferencen, at både Line og Rasmus Hyllebergs ansættelse i Rwanda skulle forlænges på fuld tid. Det ville koste 406.000 kr., især fordi staten har skåret ned på støtten til skolepenge. Derfor var forslaget, at Line Hylleberg skulle gå på halv tid og Rasmus fortsætte på fuld tid. Det ville koste i alt 338.000 kr. Men det ville Landskonferencen imidlertid ikke gå med til.

Ingen kønsdiskrimination

Kvindenetværket indledte den eneste debat, der var på Landskonferencen, med at rose især Line for hendes indsats for kvinderne i AEER (Rwanda). De har nu fået en samarbejdsaftale og et selvstændigt budget. Lise Emming Weber-Hansen sagde bl.a.: »For os er det af stor betydning, at kvinderne møder en medarbejder fra BaptistKirken i øjenhøjde. En kvinde, som er lydhør, men samtidig skubber til

dem og udfordrer dem til at være stærke og selvstændige kvinder, der spiller en stor rolle i menighederne i Rwanda.«

Hun fortsatte: »Derfor har vi i Kvindenetværket besluttet, at vi støtter Line og Rasmus' udsendelse med 50.000 kr. og opfordrer til, at landskonferencen bakker op om at forlænge deres udsendelse frem til næste sommer!« Hun sagde ikke et ord om heltid eller halv tid! Men derefter kom flere op af stolene for at sige, at Line selvfølgelig også skulle på fuld tid. Blandt andre tidligere missionær Torben Roulund fra Viborg.

Økonomisk drejede forskellen sig om 70.000 kr. Baptistkirken Sydjylland satte trumf på og tilbød at betale halvdelen af forskellen. Derefter trak ledelsen sit forslag – og både Line og Rasmus Hylleberg fik forlænget deres ansættelser frem til 1. juli 2017.

Landskonferencen godkendte også forslaget fra Mission i Danmark-udvalget om at støtte Thomas Willers uddannelse som konsulent, støtte til nye trosfællesskaber og at to lederskoler for især unge kan gå i gang – i Aalborg nu i september og i Roskilde til foråret.



Rasmus og Line Hylleberg.



Lys i Mørket

Jesper Niensens digtsamling giver et unikt indblik i tankerne og kampene hos en ung skizofren mand med plads til både afmagt og håb



[≡] Lea Binta Kjelgaard

[□] Jesper Nielsen/Anker Lundegaard

Jesper Nielsen er diagnosticeret skizofren, og hans digtsamling – »Lys i Mørket« – tager læseren med ind i hans tanker og kampe. De 14 udvalgte digte rummer alt fra ensomhed, mørke og afmagt til de mere opløftende digte om venskab, familie og Guds glæde og lys.

Jesper er 22 år og opvokset i et kristent hjem i Pandrup. Han har altid været idérig og fantasifuld og har i de senere år klaret sig rigtig godt på diverse forfatterskoler og i »poetry slam« konkurrencer.

Digtsamlingen blev til ikke mindst på grund af en ven af familien, Anker Lundegaard, som havde hørt Jesper læse et par af sine digte op, og han hjalp Jesper med at udvælge og bearbejde de 14 digte. Jesper har udgivet bogen gennem Forlaget Tanke-spil, som er oprettet i forbindelse med bogen, og tegningerne i bogen er lavet af Jespers kammerat, mediografiker Jonas Gjerrild.

Digtene er moderne i stilen. Genren poetry slam giver en udpræget rytme i digtene. Det betyder også, at de bliver skrevet med det formål at blive fremført. Derfor vil Jespers oplæsning give læseren eller hans publikum en særlig oplevelse og forståelse af digtene i forhold til blot at læse dem.

»Lys i Mørket« er trykt i 500 eksemplarer og koster 100 kr. Bestil digtsamlingen ved at skrive til fbnielsen@os.dk eller zinkie@os.dk

Gå ind på www.baptist.dk og hør Jesper Nielsen fremføre digtet »Lys«. Linket hertil hedder <https://www.youtube.com/watch?v=RZK5q8jWgEo>

1) Poetry slam er en litterær konkurrence i »spoken word« (mundtligt fremførte digte)

Døbt

Frederikshavn

05.06.2016:

Andreas Tøttrup Emmering, f. 13.04.2002

03.09.2016:

Josefine Christensen, f. 19.11.2002

Korskirken, Herlev

29.05.2016:

Louise Hentze Jørgensen, f. 28.02.1998

Marie Hentze Jørgensen, f. 23.06.2000

Miki Phyo Klinder, f. 29.06.2000

Holbæk

28.07.2016:

Natascha Middleton, f. 20.12.1997

Nhaomi Umurerwa, f. 08.10.2003

Victor Printz Agerskov, f. 13.02.2003

Odense

28.08.2016:

Clive Douglas Wolstencroft, f. 07.06.1954

Roskilde

12.06.2016:

Emilienne (Veronique) Laursen, f. 16.09.1963

Slagelse

11.06.2016:

Louise Thai Dieu, f. 13.03.2001

Natascha Nri Dieu, f. 13.05.2001

Amanda M H Dieu, f. 04.10.2000

Sæsing, Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

03.04.2016:

Helena Uggerhøj Christesen, f. 28.11.2002

Tølløse

29.05.2016:

Marcus Offenberg, f. 07.12.2001

Vrå

03.04.2016:

Victoria Christensen, f. 03.04.2002

Oliver Christensen, f. 27.05.2000

28.07.2016:

Simon Nordlund Kragh, f. 17.05.2001

Optaget

Odense

12.06.2016:

Elizabeth Anne Wolstencroft, f. 29.04.1955,

døbt 01.05.1973

Døde

Korskirken, Herlev

Ruth Madsen, født 09.04.1932,

døbt 07.12.1947 i Fredskirken, Frederiksberg,

døde 01.06.2016

Hjørring

Søren Frederiksen, født 06.07.1950,

døbt 22.05.2005 i Hjørring, døde 25.07.2016

Ebba Pedersen, født 08.01.1932,

døbt 11.11.1945 i Hjørring, døde 28.07.2016

Lyngby

Kirsten Marie Christiansen, født 22.05.1932,

døbt 10.02.1946 i Vaarst, døde 13.07.2016

Lise Esger Jensen, født 20.06.1925,

døbt 20.11.1949 i Kristuskirken, Kbh.,

døde 06.08.2016

Nyrup

Olivia Lorentzen, født 26.09.1916,

døbt 14.08.1932 i Nyrup, døde 18.07.2016

Nørresundby-Vodskov

Elly Christensen, født 17.12.1923,

døbt 02.01.1944 i Hals, døde 03.08.2016

Roskilde

Tove Alice Jensen, født 14.05.1933,

døbt 15.08.1948 i Rønne, døde 14.07.2016

Rønne, Baptistkirken Bornholm

Asger Gjerrild, født 08.10.1933,

døbt 08.02.1948 i Tølløse, døde 31.07.2016

Silkeborg

Mona Hansen, født 12.04.1943,

døbt 19.01.1958 i Gandrup, døde 04.06.2016

Sæby

Ragna Marie Nielsen, født Andersen,

født 04.04.1924, døbt 21.04.1940 i Østervrå,

døde 14.06.2016

Sæsing, Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

Britta Rishøj, født 23.11.1948,

døbt 25.12.1962 i Sindal, døde 14.07.2016

Aalborg, Bethelkirken

Asger Engberg, født 29.07.1931,

døbt 19.03.1944 i Bethelkirken, døde 07.06.2016

Flemming Johnsen, født 15.02.1947,

døbt 16.06.2002 i Bethelkirken, døde 30.07.2016

Helge Jørgensen, født 04.07.1935,

døbt 30.11.1952 i Karmelkirken, døde 06.08.2016

Aalborg, Karmelkirken

Inger Bisgaard, født 03.08.1941,

døbt 06.03.1955 i Karmelkirken, døde 28.07.2016

Aarhus, Sydøstjyllandskredsen

Erik Rasmussen, født 07.09.1931,

døbt 03.02.1946 i Sæby, døde 24.06.2016



Kvinder og samarbejde

I det sydlige Rwanda er en del kvinder glade, fordi de med Kvindenetværkets assistance har fået udvidet husdyrholdet med nogle grise, der kan være med til at forbedre kvindernes og familiernes liv.



[] Morten Kofoed

[] Line og Rasmus Hylleberg

For flere år siden besøgte Kvindenetværket Rwanda. I Hanne og Hartvig Weber-Hansens stue i Butare blev de rwandiske

og danske kvinder enige om at støtte små indkomstskabende projekter, der kunne hjælpe kvinderne i dagligdagen. Langt de fleste valgte at satse på grise, og flere af dem har ambitioner om senere at »veksle« grise til køer.

Partnerskabsaftale

Senere er samarbejdet mellem kvinderne i det sydlige Rwanda blevet en del af AEBRs¹ nationale kvindearbejde, og i foråret 2016 underskrev Kvindenetværket og AEBRs kvinder en formel samarbejdsaftale. Line Jul

» Tiltagene er med til at præge udviklingen og ændre holdningerne i de ofte meget patriarkalske lokalsamfund. «

Hylleberg, der har været involveret i aftalens tilblivelse, fortæller: »De små projekter er rigtig vigtige for kvinderne. Men det er i lige så høj grad samarbejdet og partnerskabet med kvinder i Danmark, der tæller. Omsorgen, omtanken og forbønnen er vigtig for kvinderne – både i ledelsen og helt

1) AEBR: Den baptistkirke i Rwanda, som danske baptister samarbejder med

ude på højene. Vi har været med til at bringe håb ind i deres liv, og vi har kunnet hjælpe dem med øget viden om, hvordan dyrene skal passes, så flere af dem overlever.«

Nogle af kvinderne fra Kvindenetværkets projekt, *Dukore*, fik mulighed for at deltage i uddannelse sammen med deltagerne i landbrugsprojektet *Terimberé*². Her tilegnede de sig færdigheder i husdyrhold og dyrkningsmetoder, som de kunne videregive derhjemme.

» Det er i lige så høj grad samarbejdet og partnerskabet med kvinder i Danmark, der tæller. «

Om samarbejdet fortæller Lise Emming Weber-Hansen: »Målet for vores partnerskab er at opkvalificere kvinderne i AEER – og her er konkrete projekter et vigtigt element. Vi vil gerne være sammen om forkyndelsen af Guds ord, uddannelse og træning af kvinderne indenfor sundhed og rettigheder – og altså hjælpe dem økonomisk.«

Timotheus – kvinder i ledelse

En vigtig komponent i *Timotheus*-projektet³ er involvering af kvinderne. Her deltager kvinder fra de 18 menigheder, og det sætter sit præg på undervisningen og efterfølgende i menighederne. Edouard Ntarikutimana, projektleder på *Timotheus*, beretter, at kvinderne i højere grad tager ansvar i menighederne som gudstjenesteledere og

ledere af andre menighedsaktiviteter. Kvindearbejdet er også blevet bedre organiseret, så der nu er velfungerende kvindegrupper i de 18 menigheder. Og faktisk er der et overlap mellem deltagerne i Kvindenetværkets indkomstsskabende projekter og deltagerne i *Timotheus*-ledertræningen. Det er til gensidig gavn. Der er stadig et stykke vej, før kvinderne er fuldstændig ligeværdige, men tiltagene er med til at præge udviklingen og ændre holdningerne i de ofte meget patriarkalske lokalsamfund.

Samarbejde mellem organisationer

Line og Rasmus Hyllebergs arbejde har sat skub i aktiviteterne i Rwanda og i samarbejdet mellem de forskellige organisationers og menighedsarbejde. Projekterne – fx kirkebyggeri, uddannelse af præster og menighedsledere, landbrugsaktiviteter og spare- og lånegrupper – arbejder i højere grad sammen og udnytter hinandens styrker til gavn for vores rwandiske søstre og brødre. Line og Rasmus har en stor og vigtig opgave i at koordinere de forskellige aktiviteter sammen med AEERs dygtige medarbejdere.



Repræsentanter fra Kvindenetværk i Danmark og Rwanda.

2) Projekt med fokus på forbedrede dyrkningsmetoder og spare- og lånegrupper

3) Ledertræningsprojekt i samarbejde mellem AEER, Baptistkirken i Danmark og Bethelkirken i Aalborg, der sender undervisere ud og støtter økonomisk.

Støt Baptistkirkens Internationale arbejde:

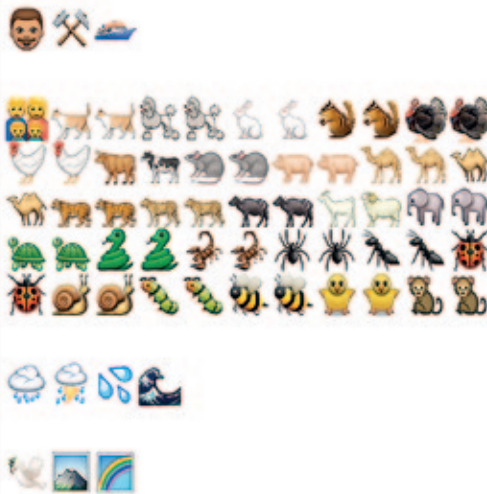
MobilePay 2299 6483 eller
konto 3201 10042879 mrk. IM

Gæt en emoji-bibelhistorie



[] Lea Binta Kjelgaard

Emojis – eller humørikoner – kan uden ord fortælle en historie.
Kan du gætte, hvilke bibelhistorier der bliver fortalt herunder?
Se svarene på side 33 og læs mere om emojis på side 10-11.



Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635



POST

PP

DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476